

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 2

39 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 39

Η συνδρομή έτησια και προέλασμα δια τας 'Αθήνας και τον Πειραιά δραχμίας 12, δια τας 'Επικρατίας δραχμίας 15 και δια τας 'Εξωτερικόν δραχμίας 20.

'Αγγελίας και ειδοποιήσεις καταχωρίζονται εις την τελευταίαν σελίδα επί ιδιαίτερα συμφωνίαι.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1885

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

Ο επί των στρατιωτικών υπουργός συνταγματάρχης του πεζικού ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ ανήκει εις την ένδοξον ήγεμονικήν της Μάνης οικογένειαν υιός δὲν τοῦ 'Αναστασίου Μαυρομιχάλη και ἑγγονός τοῦ μεγάλου Πατρώμπεη. Ἐγεννήθη τὸ 1829 και ἀφοῦ ἐπέραναν εὐδοκίμως τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς, κατετάχθη ἐθελουσίως εις τὸν στρατόν, ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης εις τὴν διλογίαν τῶν ἀεροβολιστῶν (φουστανελλοφόρων) παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τοῦ ζητούντος νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς κλίσεως ἣν ἐμπύτως ἐκίχθη πρὸς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Πραγματικῶς, ἐγένετο ἀνθυπασιότης τὸ 1851 ὑπὸ τοῦ 'Θεοφάνους προσθέντος ἰδιογενῶς τὸ ὄνομά του εις τὸν κατάλογον τῶν προδιβασιμῶν ὃν παροῦσαί τε πρὸς αὐτόν ὁ πατήρ του, ὑπουργὸς τότε τῶν στρατιωτικῶν ἀποχωρῶν τοῦ ὑπουργείου, ὡς ἐξ ἀβρότητος και ἐξ ἐπισημαντικῶν δὲν συμπεριλάβῃ μεταξὺ τῶν προδιβασιμῶν και τὸν ἴδιόν του υἱόν. Βουλόμενος νὰ συμπληρώσῃ τὴν στρατιωτικὴν του μόρφωσιν μετὰ τὸν προδιβασιμὸν του ἐζήτησε και εἰσῆλθῃ δι' ἐξετάσεων εις τὴν δ' τάξιν τῆς Σχολῆς τῶν Ἑυέλπειδων και ἀποπεράτωσεν αὐτὴν τὰς σπουδὰς του. Τὸ 1854 ἔχων βαθμὸν ὑπολοχαγοῦ ἐστάλη παρὰ τῆς κυβερνήσεως εις Γαλλίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν του γνώσεων και διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ δύο ἔτη ὑπηρετῶν εις σύνταγμα τι τοῦ γαλλικοῦ πεζικοῦ. Λογαγὸς ἐπὶ τῆς Μεσοβασιλείας ἐξελέγη πληρεξούσιος τῆς ἐπαρχίας Οἰτύλου ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, και εις τὰς ἀπαρχὰς ταύτας τοῦ κοινοβουλευτικοῦ του σταδίου καταδείχθη και ἐξετιμῆθη ἡ ἐξειδικιασμένη τοῦ ἀνδρὸς κοινοβουλευτικὴ ἀξία. Τὸ 1866 ὁ Δεληγιωργὴς σχηματίσας ὑπουργεῖον παρεκάλεσε τὸν κ. Μαυρομιχάλη ν' ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν. Τὸ 1867 ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν και τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσίσεως εις τὸ ὑπουργεῖον Βούλγαρη. Τὸ 1875 κατὰ τὴν πρώτην ἀνάρρησιν εις πρωθυπουργὸν τοῦ κ. Τρικούπη τῷ προσεφέρθη τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐδέχθη, ἐκφράσας μάλιστα μεταμέλειαν διότι ἐδέχθη αὐτὸ ἄλλοτε νεώτερος ἐνὸς δὲν ἦτο εἰδικός. Κατὰ τὸ 1876 ὁ Δεληγιωργὴς προσέλαβεν αὐτόν ὡς ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν, τοιοῦτος δὲ ἐχηρημάτισε και εις τὸ ὑπουργεῖον Κομμουνιστοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστρατίας και τοιοῦτος διατέλει και σήμερον ἀπὸ τοῦ παρὶθέντος 'Απριλίου. Ἀσχολεῖται μετὰ πολλοῦ ζήλου και ἐρωτος εις τὰς στρατιωτικὰς

μελέτας και συγνάεις εν τη βουλή λαμβάνει τον λόγον λαλούν μετά κύρους, μετ' εὐχερείας και σαφηνείας ἐπὶ τῶν εἰς τὸν κλάδον του ἀναγομένων ζητημάτων. Ἰδίως ἠγωνίσθη κρατερός εἰς τὸ ζήτημα τῆς θητείας ὑπέρμαχος ὢν κεκρωγμένος τῆς πολυετοῦς θητείας. Γενικῶς θεωρεῖται ὡς ἀσθηρὸς εἰς τὸ καθήκον του και ἀνένδοτος εἰς τὰς βουλευτικὰς πιέσεις. Κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν ἀνέδειξε κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὡς ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἔκτακτον δύναμιν ἐνεργείας και δραστηριότητος, ἣ δὲ ἀγαθὴ σύμπτωσης ὅτι προΐσταται τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὰς κρίσιμους στιγμὰς αἰ διατρέχοντες ἀνὴρ φέρων ὄνομα κλεισθὲν ἐπὶ ἡρωϊσμῶν και θυσίας θὰ συντελέσῃ βεβαίως εἰς τὴν ἐπίρρωσιν τῶν γενναίων τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ φρονημάτων.

ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΙΚΑΙ ΔΗΛΩΞΕΙΣ

ΕΜΠΡΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ!

Πολλοὶ συνάδελφοί μου μοὶ ἀνέθηκαν νὰ ἀντιπροσωπεύσω τὴν συνομοταξίαν τῶν αἰλούρων τοῦ χρώματός μου ἐν τῇ χορείᾳ τῶν συντακτῶν τοῦ ΑΣΤΕΟΣ, φρονούντες ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ ἀναμιζώμεν και ἡμεῖς τὴν οὐράν μας εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Εἰς τὴν διεύθυνσιν ὁμως τοῦ ΑΣΤΕΟΣ ἀπόκειται νὰ κατορθώσῃ, ὥστε νὰ γείνη δυνατὴ ἡ εἰρηνικὴ ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ συμβίωσις μου μετὰ τοῦ κ. Souris.

Πέμπω μακρόθεν τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς τὰς ἀγαθὰς και εὐγενεῖς νεάνιδας τῶν Καλαμῶν, τὰς κεντησάσας τὴν σημαίαν τὴν μέλλουσαν νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νίκης τοὺς αὐτῶν συμπατριώτας. Σφίγγω τὴν χεῖρα τῶν ταπεινῶν και περιφρονημένων διδασκαλιστῶν αἰτινες ἐνταῦθα και ἐν Πειραιεὶ προσέφεραν με προθυμίαν τὴν ἐργασίαν των πρὸς ραφὴν τῶν ἀσπρορρούχων τοῦ στρατοῦ και ἐπεθύμουν νὰ εἶχα χιλία στόματα διὰ ν' ἀσπασθῶ τὰς μικρὰς και ἀθῶας χεῖράς σας, ὡ ἀγαπητὰ κοράσια τῶν σχολείων, τὰς χεῖράς σας τὰς ὁποίας νύσσει ἡ βελόνη ἡ συρράπτουσα με γοργότητα τὰ χονδρόπανα τῶν σκελεῶν και τῶν ὑποκαμίσων. Εὐτυχῶς δὲν ἀνετράφητε σεῖς με τὰς αὐστηρὰς ἀρχὰς τῆς γυλοίας σεμνοτυφίας τῶν βρεττανίδων και ὄχι μόνον τολμάτε νὰ προφέρητε ἀνευθριάστως τὸ ὄνομά των, ἀλλὰ και ῥάπτετε προθύμως διὰ τῶν χειρῶν σας τοὺς χιτῶνας, οἵτινες θὰ καλύψωσι τὰς τραχεῖας σάρκας τῶν ἀγροτῶν τῆς Στερεᾶς και τῆς Πελοποννήσου, με μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν ἀφ' ὅσῃν θὰ ἠσθάνεσθε κεντῶσαι τὰ ποικιλόχροα ἐργόχειρα, ἔργα σχολῆς μάταια, στολισμὸν περιττὸν και πολυδάπανον τῶν σκοτεινῶν σαλονίων σας.

Μαῦρος Τάτος

Σὰς στέλνω χειρετίσματα κ' ἓνα γλυκὸ φιλή.
Κ' εἶμαι 'ς τοὺς ὀρισμούς σας.
Δὲν ἔχω και πεποιθήσιν 'ς τοὺς στίχους μου πολὺ,
ὁμως ἐλπίζω πάντοτε εἰς τὰς ἀκάκους Μούσας.
Αἰτινες ἐν μέσῳ τῆς πεζοτάτης ἀπραξίας
'Αν ὠδὰς δὲν δίδουν, δίδουν ὁμοιοκαταληξίας.

Τετάρτατος

Ἐπεθύμουν νὰ εὑρίσκον και ἐγὼ κανένα θησαυρὸν, ἀγαπητοί μου συμπολίται, διὰ νὰ πλουτίσω τὴν πόλιν σας με μεγαλοπρεπὲς θέατρον και σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς χειμερινὰς περιπνευμονίας τοῦ κ. Μπούκουρη και ἀπὸ τὰς θερινὰς στηθακαταρροῶς τοῦ κ. Τσόχα. Ἐπεθύμουν νὰ ἐξωραίσω τὸ Στάδιον, νὰ καταστήσω πλωτὸν τὸν Ἰλισσόν, ν' ἀνεγειρῶ θαλάσσια λουτρὰ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λυκαβήτου, νὰ φωτίσω δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός τὸν κῆπον τοῦ Θεσείου και νὰ στολίσω αὐτὸν με τὰ ἀγγέλματα τῶν δημοτικῶν μας συμβούλων. Ἄλλ' οἱ θησαυροὶ εἶνε σπάνιοι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας και δύνασθε περὶ τούτου νὰ πληροφορηθῆτε περὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμιῶν και τῶν μεσιτῶν τοῦ Χρηματιστηρίου. Διὸ σὰς προκαλῶ ν' ἀρκεσθῆτε εἰς τὸν ταπεινὸν θησαυρὸν τῶν ἀνακινήσεων και τῶν γνώσεών μου και οὔτε κἀν νὰ μὴ κτέπεσθε περὶ θεάτρων και σταδίων, κατὰ τὰς κρίσιμους ἡμέρας μάλιστα ἄς διατρέχομεν θέατρον ἔχετε τῶρα τὸ τοῦ πολέμου. . . ἂν θὰ γείνη, και στάδιον τὸ τῆς ἐνεργείας, ὅπερ ἐλπίζω νὰ παρακολουθήσῃ ἤδη τὸ ἀύχμηρὸν και ἄγονον στάδιον τῶν λόγων.

Ἡρώδης ὁ Ἄττινός

ΣΗΜ. ΔΙΕΥΘ. Κύριε Ἡρώδη, ὁ φυλογράφος μὰς ἐχάλασε τὸ πνεῦμά σου και σ' ἐβίβωσεν! Θὰ σὲ θαυνώμεν ἀργότερα!

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΞ ΛΟΓΟΣ

Σύντομος περίληψις τοῦ βασιλικοῦ λόγου τῆς ἐκτάκτου συνόδου τῆς ἱ. βουλευτικῆς περιόδου:
«Ἐχετε φρόνημα ἀλλὰ. . . καθήσατε φρόνιμα»

Εὐγε! εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων, τῶν κραυγῶν τοῦ φλογεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῶν θουρίων, ἢτο ἀναγκαῖον ν' ἀκουσθῆ και εἰς τόνος γλυκός, εἰς τόνος στοργῆς, ἀγάπης, συμπαιθείας, και τὸ ἔργον σας, ὡ νεάνιδες, ὡ διδασκαλισσαι, ὡ κοράσια, ἀνεπλήρωσεν ἐπαξίως τὸν ἐλλείποντα τόνον και κατέστησε πλέον ἐμμελῆ τὴν συμφωνίαν.

Ἄλλὰ σεῖς, ἀβροδίαιτοι δέσποιναι και δεσποινίδες, σεῖς ἀριστοκρατικαὶ κυρίαι τῆς πρωτεοῦσης ποῦ εἰσθε; Διαρκεὶ ἀκόμη ἡ saison ἡ φθινοπωρινὴ και ἐντροφᾶτε ἀκόμη εἰς τὰ délices τῆς ἐξοχῆς; Ἐν τῷ μέσῳ τῶν parties de plaisir τῆς campagne δὲν ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς σας ὁ θόρυβος τοῦ ἐξεγειρομένου λαοῦ; Διὰ τῶν ὕλων τοῦ κομποῦ σας pince-nez δὲν διεκρίνατε ἀκόμη τὰ σύννεφα ἄτινα ἀνέρχονται ἀπειλητικὰ ἐκ τοῦ ὀρίζοντος; Δὲν ἔχετε και σεῖς υἰόν, ἀδελφόν, σύζυγον, μνηστῆρα, φίλον ἢ ὅπωςδῆποτε ἄλλως ποθητὸν τῆς καρδίας σας, ὅστις ὑπακούσας εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κηθόντος ἔσπευσε νὰ καταταχθῆ ὑπὸ τὰς σημαίας; Τοῦλάχιστον τὸ ἀθῶον αἷμα τῶν περιστερῶν ὅπερ εἶδετε ἐν ἀγγαλιᾶσει χυνόμενον εἰς τὸ tir-aux-pigeons, τὸ αἷμα τῶν ταλαιπῶρων στρουθίων ἄτινα ἰδιοχείρως ἐφρονεύσατε δὲν σὰς ἐνέπνευσε φιλοπολέμους ὀρμὰς;

Δέσποιναι και δεσποινίδες, ἀκούσατε τὴν συμβουλὴν μιᾶς ἐκ τῶν τοῦ φύλου σας. Ἄν ἀπουσιάζητε τῶν Ἀθηνῶν ἐπανέλθετε, και ἂν εἰσθε εἰς Ἀθήνας μὴ μείνετε κεκλεισμένοι, ἀφανεῖς και ἀνάλγητοι εἰς τὰς αἰθούσας σας. Δὲν σὰς ζητῶ νὰ σχηματίσητε και σεῖς ὡς αἱ Βουλγαρίδες σώμα Ἀμαζόνων. Ὅχι! οὔτε ὁ προορισμὸς ἐν γένει τοῦ γυναικείου φύλου εἶνε τοῦτο, οὔτε τὰ ἄθρα και εὐθραυστὰ σας σώματα ἀντέχουσιν εἰς τὰς στρατιωτικὰς κακουχίας. Δὲν σὰς ζητῶ οὔτε κἀν ν' ἀφαιρέσητε τὸ μέγρις ἀγκῶνος μακρὸν σας à la mousquetaire χειρόκτιον διὰ νὰ χειρισθῆτε και σεῖς τὴν δημοκρατικὴν ραπίδα. Δὲν σὰς ζητῶ νὰ σχηματίσητε σώμα δικονοιστῶν και νὰ γυμνασθῆτε εἰς τὴν πρόχειρον περιθλαψίν τῶν τραυματιῶν ἀπὸ τοῦδε. Ἐπεθύμουν μόνον τὴν ὠραν καθ' ἣν παρατίθεται εἰς τὴν τράπεζάν σας τὸ δαψιλὲς γεῦμα νὰ συλ-

λογισθήτε πόσα στόματα παιδών και γυναικῶν και πρεσβυ-
των πεινώσι, διότι οί βραχίονες οί παρέχοντες εἰς αὐτὰ τρο-
φήν ἀπεσπάρθησαν διὰ τὴν προστασίαν τῆς πατρίδος. Ἐπε-
θύμουν κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐτοιμάζεσθε νὰ παραδώσῃτε
ἠδυπαθῶς τὸ σῶμά σας εἰς τὸ θάλαμος τῆς κλίνης νὰ συλλο-
γισθῆτε πόσα ἀπροστάτευτα ὄντα ριγοῦσι κατακλιόμενα
ἀποκεχωρισμένα τῶν φιλιτῶν. Καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην
ἐπεθύμουν ν' ἀναπνῆθῃ ἐκ τῆς καρδίας σας μία γενναία
καὶ φιλάνθρωπος ἀπόφασις, νὰ εἴπητε: ἡ περισυνή μας
ἐσθῆς δὲν εἶνε πολὺ πεπαλαιωμένη, ἄς τὴν μεταχειρισθῶμεν
καὶ ἐφέτος· διατί ν' ἀγοράσωμεν τὸ ἀλεξήλιον τοῦ νέου συρ-
μοῦ; ἄς περάσωμεν μὲ τὸ παλαιόν. Χοροὶ ἐφέτος εἶνε ἀμφί-
βολοὶ ἂν θὰ γείνουν. Ἄς περικόψωμεν λοιπὸν τὸν προῦπο-
λογισμὸν τῶν ἐξόδων τῆς μοδίστας, τοῦ ἐμπορίου, τοῦ μυ-
ροπώλου καὶ τὴν οἰκονομίαν ταύτην ἄς τὴν προσφέρωμεν
ὑπὲρ πατριωτικοῦ σκοποῦ, ὑπὲρ τῆς περιθάλψεως τῶν ἕνεκα
τῆς ἐπιστρατείας τλαιπωρουμένων.

Πράξατε ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν σχετικῶς ἐλαφρὰν ταύτην
θυσίαν, δέσποιναι καὶ δεσποινίδες, καὶ ἐστὲ βέβαιαι ὅτι θὰ
σᾶς σφιγξῇ μετὰ πλείονας στοργῆς διὰ τὴν πράξιν σας, ἅμα
ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐστίαν, ὁ ἀπουσιάζων ἀδελφός, υἱός, σύζυ-
γος, μνηστήρ ἢ ὅπωςδήποτε ἄλλως ποθητὸς τῆς καρδίας σας.
Πράξατέ το καὶ θὰ σᾶς θεωρήσωμεν τότε ἡμεῖς ὡς ἀδελφὰς
μας, ὡς σάρκα ἐκ τῆς σαρκὸς μας, ὄχι ὡς σῶμα κρῦον, ἑτε-
ρογενές, παρείσασκτον παθολογικῶς ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ
ἡμῶν ὀργανισμοῦ, ἀναισθητοῦν αὐτὸ μόνον ἐνῶ φοικιᾷ καὶ
σφαδάζει καὶ ἡ τελευταία τῶν ἰνῶν τοῦ ἔθνικοῦ σώματος.

ἡ Μουσική

ΤΟ ΜΟΥΣΙ

Τί θέαμα παράδοξον ἐν μέσῃ πρωτεύουσῃ!
Ὅπου κανένας στρέφεται παντοῦ κυττάζει μουσι.
Κατήντησαν οὕτως εἰπεῖν μουσεῖον αἱ Ἀθηναί.
Τοσοῦτον δὲ φιλόμουσοι σχεδὸν οἱ πάντες εἶνε,
τοῦ ψάλλον μουσι ἀπὸ δῶ καὶ μουσι ἀπὸ καί,
καὶ νὰ σᾶς πῶ, δὲν μ' ἐνοχλεῖ τοιαύτη μουσική.

ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΟΥΓΓΡΙΚΩΝ ΙΠΠΩΝ

Πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Οἱ ὑποφαινόμενοι ἐβόσκειον ἀμέριμνοι εἰς τοὺς πίνοντας
ἀγρούς καὶ λειμῶνας τῆς πατρίδος μας μασσῶντες εὐδαιμό-
νως τὴν νεοθαλῆ τόαν τοῦ φθινοπώρου, ὅτε μᾶς ἤλθεν ἡ εἴ-
δησις περὶ τῶν ἐξοπλισμῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ περὶ τοῦ προ-
σεχοῦς καταναγκαστικοῦ ἐκπατρισμοῦ μας. Καὶ κατ' ἀρχὰς
ἡ εἴδησις δὲν ἐπιστεῦθη· τόσον ἦτον ἀπροσδόκητος, ὁ δὲ κο-
μίσας αὐτὴν νεαρός πᾶλος ἐδέχθη ἀρκετὰ λακτίσματα πρὸς
σωφρονισμόν, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἡστεῖζετο. Ἄλλ' ὅτε ἤλθε
μία φορὰς ὀδυρομένη καὶ ἄπελπις ἐπικυροῦσα τὴν εἴδησιν
καὶ διαβεβαιούσα ὅτι εἶδε καὶ τοὺς στρατιωτικούς ἀπεσταλμέ-
νους, τότε συνήλθον ὅλοι καὶ διεσκεψθῆμεν ἐπὶ τοῦ πρακτεῦ.
Ἄν καὶ ἔχωμεν κοινὴν μὲ τοὺς Τούρκους τὴν καταγωγὴν,
ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης, ἐν τούτοις μὲ τὴν ὑμε-
τέραν χώραν συνδεόμεθα μᾶλλον φιλικῶς. Γνωρίζομεν ὅτι εἰς

τὰ ζυθοπωλεῖα τῆς πρωτεύουσῃς δὲν εἶνε σπανία ἡ ἐμφάνισις
τῆς εὐσάρκου καλλονῆς τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν, ὅτι εἰς
τὰ ἐστιατόρια τὸ ἔθισμα οὐγγαρία εὐφραίνει τὸν πεινώντα
στόμαχον πολλῶν πτωχῶν σπουδαστῶν καὶ ὅτι εἰς τὰς ἵππο-
δρομίας σας διέπρεψε ἄλλοτε ὁ συμπατριώτης μας Νεφελέτζ.
Διὰ τοῦτο ἡ συνέλευσις ἀπέκλινε μετὰ συμπαθείας εἰς τὴν
ἀπόφασιν τῆς μεταναστεύσεως, ὅτε μᾶς ἀνεχάιτισε προβάς
εἰς τὸ μέσον γηραιὸς τις ὁμόφυλός μας. Ἦτο φοικτὸς καὶ
ἐλεεινὸς τὴν θέαν, τὸ τρίχωμά του ἔλειπεν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέ-
ρους καὶ ἐπὶ τῶν νώτων του ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη φοβερῶν
πληγῶν· ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν του ἦτο ἐξωρυγμένος, τὰ δὲ
ὄτα καὶ ἡ οὐρά του ἠκρωτηριασμένα.

« Ἀδελφοί! εἶπε λαμβάνων τὸν λόγον, ἀκούσατέ με πρὶν
προβῆτε εἰς τὴν ἀπόφασίν σας καὶ κατέλθετε εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα. Πρὸ ἕξ ἐτῶν καταληφθῆις καὶ ἐγὼ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ
ἀνεχώρησα μετὰ πολλῶν ἄλλων ὁμοφύλων μας ἀγορασθέν-
των ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως. Ὑπέφερα πᾶσαν στέ-
ρησιν καὶ κακουχίαν προθύμως, ἐφόρευσα δι' ἐνὸς λακτίσμα-
τος ἕνα ἄπιστον ἀλγερινὸν ἵππον ὅστις ὠρκίζετο εἰς τὸν προ-
φήτην του ὅτι τὸ ἐλληνικὸν ἄχυρον δὲν ἦτο νόστιμον, καὶ
ἀφῆκα νὰ μοῦ μαθήσῃ τὴν χαίτην ὁ ἄπειρος νεοσύλλεκτος
ὅστις μοῦ ἔτυχεν ὡς ἀναβάτης· ἔσπασα τὰς ὀπλὰς μου εἰς
τὰς παρατάξεις καὶ εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ τὰ γυμνάσια,
ἤκουσα ἀγορεύσεις καὶ λόγους καὶ ἠγχαρίστησα τὸν ὕψιστον
διότι καλούμεθα καὶ εἰμεθα ἄλογα, ἀλλὰ μᾶλλον καπνὸν δὲν
εἶδα. Μετὰ τινὰς μῆνας ἐπωλούμην σκληρῶς ἐπὶ δημοπρα-
σίας μετ' ἄλλων ἀθλίων συντρόφων μου, εἰς τόπον καλούμε-
νον δημοπρατήριον. Περιέπεσα εἰς χεῖρας ἐνὸς καρραγωγέως
καὶ ἡ κατάστασις τῆς ράχεώς μου μαρτυρεῖ περὶ τῆς εὐ-
σπλαγχνίας του· ἔπειτα εἰς ἕνα μύλον, τὸν ὅποιον ἠδύνατό
τις ἐξαίρετα ν' ἀποκαλέσῃ μύλον . . . τῆς Ἐριδος, διότι συχνά-
κις ἤρχόμην εἰς χεῖρας. . . , δηλαδὴ εἰς πόδας, μὲ ἕνα αὐ-
θάδη ὄνον ὅστις διεξεδίκε τὰ πρῶτα. Ἐπειτα εἰς τὴν ἐξου-
σίαν τοῦ ἵπποδαμαστοῦ Δερσέν, ὅστις ὅμως μ' ἐζήρεσεν ὡς
σωματικῶς ἀνίκανον καὶ μὲ μετεπώλησεν εἰς ἕνα συμπατριώ-
την μας ἀγοράζοντα ἀπομάχους ἵππους διὰ τὸ σφαγεῖον, ἀπὸ
τὰς χεῖρας δὲ αὐτοῦ ἐξέφυγα καὶ εὐρίσκουμαι ἔδῳ. Ἀδελφοί,
ἀναλογισθῆτε τὰ παθήματά μου καὶ σκέφθητε πρὶν ἀποφα-
σίσητε! »

Χρεμισμοὶ ἐπιδοκιμασίας ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ-
τους καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς ὁμηγύρεως συνελθόντες εὐθὺς ἀπε-
φασίσασμεν νὰ υποβάλωμεν τὴν παρούσαν ἀναφορὰν πρὸς τὴν
κυβέρνησιν διὰ νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἂν πρόκειται νὰ πολεμή-
σωμεν πράγματι, εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ κατέλθωμεν. Ἄν πρό-
κειται ὅμως νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς κακουχίας χάριν ἐπιδείξεων
καὶ παρατάξεων, διὰ ν' ἀποζηρανθῇ τὸ δέρμα ἐπὶ τῶν ὀστέων
μας ὡς ἡ σταφίς ἐπὶ τῶν σπαγοστοιχιῶν τοῦ κ. Δαμασκη-
νοῦ, ἂν θὰ πωληθῶμεν εἰς τὸ Ἀναδρυτήριον μετὰ τῶν πα-
λαιῶν ἐπιπλῶν, τῶν μαχαιροπηρούνων καὶ τῶν φιλοσοφικῶν
συγγραμμάτων, τότε δὲν ἐρχόμεθα καὶ καλλίτερα θὰ κάμῃ
ἡ κυβέρνησις νὰ προμηθευθῇ διὰ μέσου τοῦ κ. Μάιφαρτ ἵπ-
πους ἐκ τῶν ἐργοστασίων τῆς Νυρεμβέργης, καταλληλοτέ-
ρους ἀπὸ ἡμᾶς διὰ τὰ μικρὰ καθὼς καὶ διὰ τὰ μεγάλια παι-
γνίδια. Ἡμεῖς δὲν πωλούμεθα διότι δὲν εἰμεθα οὔτε ψηφο-
φόροι, οὔτε δημοσιογράφοι, οὔτε εἰρηνοδίκαί· δὲν στερόγομεν
δὲ νὰ ὑποταχθῶμεν εἰς τὴν βίαν. Φωνάζομεν εὐχαρίστως·
ζήτω ἡ Οὐγγαρία, ἀλλ' οὐδέποτε· ζήτω ἡ Ἀγγαρεία!

Εὐπειθέτατος ἐξ ὀνόματος ὄλων
ΑΛΙΤΖΕΕ

Καὶ διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς μεταφράσεως ἐκ τοῦ ἀστροουγγρικοῦ

ΣΤΡΕΨΙΔΟΜΕ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΗΣ

Ο ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Ο τέως εν Αιγύπτω πολιτικός πράκτωρ της Ελλάδος ο κληθείς όπως αναλάθη το υπουργίον των Ναυτικών κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΗΣ είνε υιός του Η. Μπούμπουλη υιού της Μπουμπουλίνας, της ηρώιδος των Σπετσών. Έγεννήθη εν Σπέτσαις τὸ 1827 δύο μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ φρουθέντος ἐν τινι αποβάσει παρὰ τὸ Σούκιον. Τὸ 1842 κατετάχθη εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν ὡς δόκιμος ἐθελοντῆς καὶ τὸ 1846 ἱσοποθετήθη ὡς δόκιμος ἐπὶ τοῦ δρόμου Λουδοβίκου. Τὸ 1849 προεδιάσθη εἰς ἀνθοπλοίαρχον καὶ ἐπέδειξεν εἰς περίστασιν τινα δυσκόλου καὶ ἐπικινδύου χειρισμοῦ ἐν ὥρᾳ τρικυμίας ἔκτακτον τόλμην καὶ ἐπιτηδεύτητά, ἐφ' ᾗ καὶ ἀνενημέθη αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Τὸ 1855 ὑπασιπιστῆς ὢν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ναυτικῆς μοίρας ἀπεστάλη εἰς Ἀγγλίαν καὶ παρέλαβε τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν ἐμπορικὸν ἀτμόπλοιον Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἐκυβέρνησεν ἐπὶ τρία ἔτη. Τὸ 1858 μετέβη εἰς Τουλὸνα ὅπου ἔμεινε σπουδάζων τὰ ναυτικὰ ἐπὶ δύο ἔτη. Τὸ 1860 ὑπασιπιστῆς ὢν τοῦ ὑπουργοῦ των Ναυτικῶν ἀπεστάλη εἰς Ρουμανίαν μὲ ἐιδικὴν ἀποστολήν. Τὸ 1862 ἐγένετο ἐπαρχὸς τῆς Ἑλλ. Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας καὶ κατόπιν γενικὸς ἐπιθεωρητῆς αὐτῆς. Πληρεξούσιος Σπετσῶν ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ἐγένετο ὑπουργός των Ναυτικῶν ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Ρούφου. Ἐξελέγη πολλαίκις κατόπιν βουλευτῆς Σπετσῶν καὶ Σύρου, πεντάκις δὲ ἐγένετο ὑπουργός των Ναυτικῶν, διατελέσας τοιοῦτος κατὰ τὴν περὶ τὴν ἀκαταπόνητον ἀληθῆς δραστηριότητά. Ἀπο τοῦ 1874 ἐτέθη τῇ αἰτήσει του εἰς ἀποστρατιανὴν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ πλωτάρχου, ἀλλ' οὐδέποτε ἔπαυσεν ἀσχολοῦμαι μετὰ τῆς ἡλιθίας εἰς τὰς προσήλεις αὐτῷ ναυτικῆς σπουδᾶς καὶ μετὰ τὴν ὑπουργείαν τοῦ 1876 περιήλθε καὶ ἐπισκέψθη τοὺς ναυστάθμους τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Τὸ 1879 συνίστηται τὴν Σχολὴν των Ναυκλάστρον ἐφοδιάσει τὸ Β. ναυτικὸν μὲ ἱκανὸν ἀριθμὸν τορπιλλῶν καὶ τορπιλλοφόρων, ἔνθερμος δὲ ὑπέρμαχος τοῦ πολεμικοῦ τούτου συστήματος ἐδημοσίευσεν τὸ 1880 καὶ φυλλάδιον περὶ τῆς χρησιμότητος των τορπιλλῶν. Εἰς τὸν κ. Μπούμπουλην ὡσαύτως ὀφείλεται ἡ μεταβίβασις τοῦ ναυστάθμου ἐκ Πόρου καὶ ἡ ἰγκαθάρσις αὐτοῦ εἰς Ἀράκην τῆς Σαλαμίνας.

Κατὰ τὰς παρούσας κρίσεις περιστάσεις ὁ κ. Μπούμπουλης ἔθεωρηθη ὡς ὁ καταλληλότετος ἀνὴρ καὶ ἐκλήθη ἐπίτηδες ὡπως ἀναλάθη τὴν διεύθυνσιν των ναυτικῶν, καὶ ὁ ρίκτης ὑπουργός θὰ δικαιῶσθαι βεβαίως διὰ τὸν ἔργον του τὴν ὑψίστην ἐμπιστοσύνην του δι' ἧς τὸν περιβάλλουσιν ἐν τῷ σφοδρῷ στιγμῇ ἡ κυβέρνησις καὶ τὸ Ἔθνος.

Στὰ λιγοστά μου ἐπιπλα βάζω φωτιά ἐν πρώτοις
Τί νὰ τὰ κάνω, βρέ παιδιά, σ' αὐτὸ τὸ χαλασμό;
Γιὰ ἐπιπλά του τ' ἄρματα κρατεῖ ὁ στρατιώτης,
κι' ἔχει μονάχο πλοῦτό του τὸν ἐνθουσιασμό!

Ἄγιας γαζέταις ὀχληραῖς ποῦ μοῦμειναν στὴν τάπη,
ἐμπρός νὰ τῆς ρουφήσωμε γιὰ τὸν ἑλληνισμό!
Γαζέταις νάχη στὸ στρατὸ κανένας μας δὲν πρέπει,
κι' ἂς ἔχη μόνον σύντροφο τὸν ἐνθουσιασμό!

Πρῶτος θὰ μῶς στὸ τακτικὸ, ἄλλος κανεὶς μὴν τρέχη
"Ολοὶ σας ἔχετε καρδιά καὶ πατριωτισμὸ,
ὅμως ἀρρώστια σὰν κι' ἐμὲ κανένας σας δὲν ἔχει,
ἀρρώστια ποῦν' ἀγίαρευτη . . . τὸν ἐνθουσιασμό!

Εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφή πρῶτος ἐγὼ θ' ἀνέσω,
τὸν πρῶτο θέλω νὰ δεχθῶ ἐκεῖ τρυφερισμὸ,
ἀπὸ τῆ γαλανόλευκῆ στιγμῆ νὰ μὴ σαλεύω,
γιὰ νὰ κρατῆ στὰ στήθη μου τὸν ἐνθουσιασμό!

Κι' ἂν ξάρανα στὸ πλάι τῆς πίσω νεκρὸς ἀκόμα,
τὴν ὥρα ποῦ τὸν ἔσχατο μοῦ δίνουν ἀσπασμὸ,
θέλω ν' ἀκούσω μιά στιγμῆ καὶ στὸ νεκρὸ μου σῶμα
γιὰ τὴ γλυκεῖα πατρίδα μας τὸν ἐνθουσιασμό!

3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1912

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

— Τι γάλι είναι αυτό κ. Υπουργέ!...
— Δίν ειμαι πλέον υπουργός, κατατάσσομαι
εις τὰ ευζώνικα.
— Μωρέ τι δικαιοσύνη!..

— Τώρα ἐπιτίγες νὰ παραιτηθῆς, κ. Ζυγομαλά;
Δίν ἐσυλλογίσθης τὴν μαθητείαν;...
— Ἐσυλλογίσθην μόνον τὴν θητείαν.

— Μαχαίρια... σπαθιά ποῖός ἔχει γι' ἀκό-
νισμα!

— Ἔσις ἐλευθερωθήκατε ἀπὸ τὰς ταινίας, ἀμ' ἐγὼ
μὲ τί τρόπο θὰ ἐλευθερωθῶ;
— Καί τί ἔ/εις;
— Πάσχω τὴν τρία χρόνια ἀπὸ ταινίαν!

— Ἐγὼ θὰ ὑπερβῶ τὰ σύνορα· ἀλλὰ σὶ ἱκετεύω
μὴ τὰ ὑπερβῆς καὶ σὺ!...
— Μὴ γονατίζης στὸ δρόμο!
— Ἐξασκούμαι εἰς τὸ πρόσταγμα: Γονυπετῶς!

— Μωρέ κοιλάρη ὁ ἠγούμενος!
— Καί πᾶν καὶ πέρνουν μόνον τὰ μουλάρια
ἀπὸ τὰ μοναστήρια!

— Πατριωτῆ, πρέπει νὰ μὲ δανεισθῆς ἓνα τάλληρο
σήμερα, θέλεις δὲν θέλεις.
— Γιατί;
— Μὰ δὲν ξέρεις πῶς ψηφίζεται καταναγκαστικόν
πατριωτικὸν δάνειον;

— Προσοχῆ!... τὸ ἓνα χερὶ σὲς εἰς τὴν ἀκτινήδα
τοῦ ὄπλου· τὸ δευτεῖρον χερὶ ἀκίνητον παρὰ τὸ πλευ-
ρόν, καὶ τὸ τρίτον... .

— Πῶς σοῦ φαίνονται τὰ νέα συντάγματα,
κύριε λοχαγί;
— Ἄμ' εἴχαμε ἓνα μόνον Σύνταγμα καὶ
δὲν [πηγαίναμε ἐμπρός, φαντάσου τὴν μὲ
καμμάτια δεικνύει!

ΦΟΥΡΙΑ - ΘΟΥΡΙΑ

"Ας εἶχα πόδια δώδεκα εἰς ὅλα νὰ προβάσω,
νὰ ἦμαι πρῶτος πάντοτε σὲ καθμιά παράτα,
οὔτε καμμιά παρέλασι ἐφέδρων νὰ μὴ χάνω,
νὰ βλέπω τόση λεβεντιά, νὰ βλέπω τόσα νειάτα.
Νὰ βλέπω Καλαβρυτινοὺς, νὰ βλέπω Σκαρπαθιώταις,
νὰ βλέπω καὶ τοὺς Λάκωνα, νὰ βλέπω καὶ τοὺς Χιζώταις.

Ὡ Κύριε τῶν οὐρανῶν, τί ζάλη 'στὴν Ἑλλάδα!
ἀντέλειν ἡ γραυγὴ τοῦ ἔθνικοῦ παιάνος . . .

Ὁ Συριανὸς ἀσπάζεται τὸν φλογερὸν Ἀρχάδα,
κι' ὁ Χιώτης ἀγκαλιάζεται μετὰ τοῦ Ἀκαρνανός.
Κανεὶ δειλὸς καὶ ἀτολμῶς παντοῦ παλληκαράδες,
κι' οἱ Βρονταδοῦσοι ἔρχονται μαζὶ μὲ τοὺς Ξυλάδες.

Ἡ φουστανέλλα, τὸ βρακί, ἡ σκούφια καὶ τὸ φέσι
φιλοῦνται, ἀγκαλιάζονται κι' ἀρχίζουν τὸ χορὸ,
κι' ὁ Στεφανίδης ἔφαρνα πετιέται μὲς 'στὴ μέση
μὲ τὸ μακρὸ μπουρνούζι του καὶ στέκει 'στό φτερό.
Κι' ἀρχίζουν πιά τὰ κλέφτικα ἐλευθεροὶ καὶ δουλοὶ,
συμφάλλοντες τὸν Μάντζαρον τοῦ μουσικοῦ Σταμούλη.

« Σφάζουν 'στά Σάλωνα ἀρνιά . . . Ἑλλήνων παῖδες ἴτε . . .
Περιλημένη μου πατρίς ἦλθ' ὁ καιρὸς καὶ σῆκω . . .
παιδιὰ σὰν θέτε λεβεντιά καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε . . .
μιά παπαδιά ἐφώναξε ἀπὸ τὸν Ἀδαρικό ».
Πηδᾷ, χορεύει, τραγουδεῖ ὁ κάθε στρατιώτης,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται καὶ ἡ Μασσαλιώτης.

Ἐνας παππᾶς 'μιλεῖ ἔδω μὲ γαλανὴ παντιέρα,
τὸν βλέπεις καὶ σοῦ φαίνεται ποῖς εἶν' ὁ Μπουκουβάλας,
τοὺς Γορτινίους προσφωνεῖ ὁ Δούνης παραπίρα,
κι' ἀπάνω εἰς τὸ Σύνταγμα φωνάζει ὁ Σιγάλας.
'Ἄλλ' ἀπὸ τὰ παράθυρα 'μιλεῖ κι' ὁ Διληγιάννης,
καὶ τὸ μωαλό σου σταματᾷ, σαστίζεις καὶ τὰ χάνεις.

Προσφώνησις ἔδω κι' ἔκει ποῦ σοῦρχονται ζαλάδες . . .
δὲν ξέρεις ποῦ νὰ πρωτοπᾶς καὶ τί νὰ πρωτακούσης,
ἀπὸ παντοῦ μᾶς ἔρχονται πολυμισταὶ παππάδες,
καὶ ὁσονόπου ἔρχεται καὶ ὁ Μυριανθούσης.
'Ἰδοὺ παππᾶς Καστρισιὸς καὶ παππᾶ-Κουδραράκης,
ἀλλὰ ἰδοὺ κι' ὁ Σώμερβιλ καὶ ὁ Καλαποθάκης.

'Ἀπὴν ἡ μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάννα,
ἀσπίδα εἰς τὰ τέκνα της ἡ Λάκινα προσφέρει,
παντοῦ τσαντίρι ἀνοικτο καὶ μαῦρη κουραμάννα,
καὶ κλαῖν' ἀπὸ συγκίνησι καὶ τὰ παιδιὰ κι' οἱ γέρο.
'Ἄλλὰ κι' ὁ Πύρλας δέχεται μὲ πᾶσαν προθυμίαν
νὰ μᾶς διδάξῃ δωρεάν καὶ τὴν ἀποτομίαν.

"Ὁλ' ἡ Ἑλλὰς συνέρριψε 'στό Ἄστυ τῆς Παλλάδος,
ἔδω καὶ βράκεις κι' ἀντιερῖα, ἔδω καὶ φουστανέλλαις . . .
ὁ πόλεμος ἐμέθυσε τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος,
καὶ θέλουν νὰ ζωσθοῦν σπαθὶ καὶ λιγερὰς κοπέλλαις.
Κι' ἐγὼ μαζὶ σας τραγουδοῦ, κι' ἐγὼ μὲ σας χορεύω,
καὶ πότε κλαῖν' τὰ μάτια μου καὶ πότε χωρατεύω.

ΦΙΛΟΞΟΦΙΚΑΙ ΕΚΕΥΕΙΣ

ἐπὶ τῶν συγχρόνων γεγονότων καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη.

Ὁ ἔθνικὸς ὀργασμὸς, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν,
ἐπιτείνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν
φαίνεται ὅτι δὲν θὰ παρελθῇ ὅλως ἀνωφελῶς. Ἀλλὰ τοσά-
κις μέχρι τοῦδε προεκλήθη ἀσκόπως καὶ εἰς τόσον ἀγνοα
ἀποτελέσματα κατέληξεν, ὥστε δὲν ἠξεύρω διατι ὁσάκις
ἀκούω τι περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιάζω ἀκουσίως τὰ γνωστὰ ἐκείνη
πηγὰ ἄτινα πάσχοντα ἐκ διηνεκοῦς γενετητικοῦ ὀρμῆς ὀχεύ-
ουσι διαρκῶς τὸν ἀέρα.

††

Ἐχρειάζετο ἡ γενικὴ αὐτὴ ἀναστάσις τῶν ἐκτάκτων
σημερινῶν περιστάσεων διὰ νάποκαλυφθῶσι τὰ ἀπίστευτα
ὄργια, ἅτινα ἐτελοῦντο πρὶν κατὰ τὴν κατάταξιν τῶν στρα-
τευσιμῶν. Τόσαι μυριάδες μυριάδων ἀνακαλύπτονται ὄντες
ὄσοι δι' οἰουσδήποτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φανταστι-
κοὺς λόγους ἐξηροῦντο παρὰ τῶν στρατολογικῶν συμβου-
λιῶν ἢ τῶν ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν. ὥστε ἀντὶ πᾶς κατῶν
θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ λέγεται: « Πᾶς Ἕλληνας ἔχει καὶ
τὴν ἐξαιρεσίρ του ».

††

Φρονῶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς γλώσ-
σης μας καὶ ἀντικατάστασις πολλῶν ὀρων ἡμαρτημένων καὶ
ἀνοήτων. Οὕτω π. χ. καλοῦνται κρίσιμοι αἱ περιστάσεις
καὶ οἱ καιροί, καθ' οὓς ἀκριβῶς ἡ κρίσις φυγαδεύεται μακρὰν,
πολὺ μακρὰν.

††

"Ὅσον ἐξετάζω καὶ τὰ συμβῆντα καὶ τὰ συμβαίνοντα, τό-
σον πείθομαι ὅτι ὁ καλλίτερος τῶν μέχρι τοῦδε βασιλέων τῆς
Ἑλλάδος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλφρέδος.

††

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας ὑπεγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν
διατάγματα τινὰ περὶ διορισμοῦ καθηγητῶν τῆς γλωσσολο-
γίας ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ. Ὑποθέτω ὅτι τοῦτο θὰ εἶνε
τυπογραφικὸν λάθος. Ἐὰν κρίνη τις ἐκ τῆς πλημύρας τῶν
ἀπὸ τινος ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ τοῖς περιοδικοῖς περὶ τοῦ
γλωσσικοῦ ζητήματος κτλ. δημοσιευομένων διαστριβῶν, οἱ
σοφοὶ οὗτοι κύριοι πρέπει νὰ διορισθῶσι καθηγηταὶ τῆς
γλωσσαλγίας.

††

Ὅσάκις ἀκούω γινόμενον λόγον περὶ φιλολογικῶν σχολῶν
ἐν Ἑλλάδι, πάντοτε ἐπέρχεται εἰς τὸ πνεῦμά μου ἡ ἀνά-
μνησις παλαιοῦ τινος γέροντος φίλου μου, ὅστις κατὰ τὰ τε-
λευταία ἔτη τοῦ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς μονομανίας νὰ
διαιρῆ κατὰ φαντασίαν εἰς συκῶνας, ἀμπελώνας, φυτείας
κτλ., κτῆμά τι, κείμενον ἀπέναντι τῆς οἰκίας του, ὅπερ οὐ-
δέποτε εἶχεν ἀποκτήσει.

††

Πόσον προοδεύει ὁσημέραι ὁ κόσμος! Ἄλλοτε ὁ ἐβραϊκὸς
νόμος ὡς ὄρον δικαιοσύνης ἀπῆτει πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀδι-
κῆματος ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Τὰ ἔθιμα τῶν πεπολιτισμένων
χρόνων, καθ' οὓς ζῶμεν, ὡς βαίνουνσι διαμορφούμενα, τεί-
νουν νὰ φθίσουν εἰς τὴν τελειότητα ἀπαιτοῦντα διὰ τὸν αὐ-
τὸν λόγον τοῦλάχιστον ὀδοντοστοιχίαν ἀντὶ ὀδόντος.

††

Διέστημός τις γάλλος συγγραφεὺς ὡς τὸ μεγαλειότερον τῶν
κακῶν χαρακτηρίζει τὴν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς δικαιοσύνης καὶ
ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς ἐλευθερίας τυραννίαν. Ἀντιθέτως
ὅμως πρὸς τὴν γνώμην του ἐλαχίστην προϋξένησε πάντοτε
ἐντύπωσιν ἢ ἐντὸς τῶν νόμων ἀνομία. Οὕτω καὶ ὁ θρασύ-
τατος τῶν ἀνθρώπων ἀμφιβόλλω ἂν θὰ ἐτόλμα νὰ ὁμολο-
γήσῃ ἀνευρυβριάζτως ποτε ὅτι σχετίζεται ὀπωσδήποτε πρὸς
κλέπτῃν ἢ λωποδύτῃν, ἐνῶ τιμιώτατος πολίτης μοι ἔλεγε
πρὸ τινος ἐν πάσῃ ἀφελεῖξ ὅτι ἔχει δύο ἀδελφοὺς τοκο-
γλύφους.

††

Ποῦ θὰ φθίσῃ αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς!
Πληροφοροῦμαι ὅτι ἀμερικανὸς τις ἐπιστήμων πλησιάζει
νὰ φέρῃ ἐντὸς ὀλίγου εἰς πέρας ἐφευρεσίαν τινὰ καταλλήλου
μηχανήματος, ὅπερ προσκολλῶντες παρὰ τὸ οὖς τῶν οἱ παν-

τός είδους έγκληματίαι θάπαλλάσσονται τής ένοχλήσεως του νάκούωσι τās κραυγās τής συνειδήσεώς των.

Τί περίεργον! Κανένα έγγαμον φίλον μου δεν ένθυμοῦμαι ποτέ νά ήκουσα προφέροντα τήν γαλλικήν παροιμίαν: En mangeant vient l'appétit.

Φαίνεται ότι ή φιλοδοξία αποκλείει τήν μνήμην. Άλλως οι έπιθυμοῦντες νάναθώσιν εις τό Καπιτώλιον δεν θά έλησμονουν ότι αν εις αυτό έστέφοντο κατά προτίμησιν οι Καίσαρες, οι συνήθεις όμως κάτοικοι αυτού ήσαν αι χήνες.

Πάντοτε έσκέφθην ότι οι νυμφευόμενοι χήρας πρέπει νά είνε χηραδικής κράσεως άνθρωποι.

Τόσα δείγματα παιδεύσεως και τιμιότητος παρέχουσιν έκαστοτε οι ταχυδρομικοί μας υπάλληλοι, ώστε πιστεύω ότι έντός ολίγου θά κατακτήσῃ πολλοί εξ αυτών νά κρατούν τό άπόρρητον και αυτών των γραμμάτων του άλφαβήτου.

ΚΟΥΚΚΟΙ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Έβλεπον μίαν των ήμερών τούτων διερχομένους εκ τής οδοῦ Σταδίου κατά στίφη τους έφείδρους των διαφόρων έπαρχιών έβλεπον τήν άλκιμον νεότητα τής Πελοποννήσου, τό λαμπρόν αυτής παράστημα, τον ένθουσιασμόν της, και υπό συγκινήσεως καταληφθείς άφίθην εις τον ροῦν των σκέψεων, ανεπόλησα προσφάτους εποχάς και ιδού τί ένθυμήθην.

Ήτο ο Ίανουάριος του 1878. Ο λαός έφρονία και ήδημόνει ένεκα των άπελπιστικων ειδήσεων περί τής δολοφόνου συνθήκης του Αγίου Στεφάνου και έπήλθον αι δύο αίματηραι ήμέραι των διαδηλώσεων του Σαββάτου και τής Κυριακής. Διά μέσου των θραυσθέντων ύλοπινάκων των παραθύρων των ύπουργών τής αίκουμενικής ο λαός τής Ελλάδος είδε τήν κατάστασιν του. Ήτο φοβερά! Μετά τρεις ήμέρας ο έλληνικός στρατός διεβαινε τά σύνορα.

Μία φωνή ήκούσθη εκ Κωνσταντινουπόλεως: Έκπλέει ο Χόβαρτ διά τās έλληνικās θηλάσσας! Ο άρνησίπατρις Βρετανός από του 1869 ήτο άκόμη τότε τό φόβητρον του Έθνους μας.

Αμέσως έλήφθησαν μέτρα έξοπλισμού και άμύνης εκ του προχείρου. Η ιστορική Κοψαχειλία, τό παμπάλαιον τηλεβόλον, έτοποθετήθη μετά κόπου επί των όχυρωμάτων διά νά άποκρούσῃ με τās βολάς του τά τουρκικά θωρηκτά και οι λεμβούχοι του Πειραιώς μετ' ένθουσιασμού εκόμιζον, έπιστατουόντος του τότε δημάρχου κ. Μουτσουπούλου, τους κορφίνους του χώματος προς κατασκευήν του όχυρώματος.

Πού είνε τά όχυρώματα ταῦτα σήμερα; Μόλις σώζονται τά ίχνη των εις τους παρά τον Πειραιά λόφους περι αυτών ευστοχώτερον δύναται νά ρηθῇ τό πένθιμον έκείνο: γῆ ει και εις γῆν άπελεύσει.

Πολεμικός όργασμός κατέλαβε τήν πρωτεύουσιν. Όλοι διετέλουν υπό τό κράτος πυρετ ύδατος προσδοκίας, όλοι έσκέπτοντο περί του πρακτέου και γνωρίζω ένα φίλον του όποιου τό θάρρος έφθασε μέχρι του σημείου . . . ν άγοράσῃ πέντε

σάκκους παξιμάδι διά τήν ένδεχομένην ανάγκην έν τῇ μελλούσῃ πολιορκίᾳ των Αθηνών!

Τό φάσμα τής πρό έτων διαλυθείσης Έθνοφυλακής άνέστη εκ νεκρών, άλλ' άνέστη όπως ο Λάζαρος με μόνον τό σουδάριον. Οι πολίται συνήρχοντο εις τās πλατείας διά νά εκγυμνασθώσιν' εζήτουν όπλα, άλλ' όπλα δεν υπήρχον περισσά' εζήτουν στολάς, άλλα στολαί δεν υπήρχον διόλου.

Τέλος πάντων όμως έπρεπε νά εύρεθῇ έν διακριτικόν σημειον διά νά γνωρίζωνται οι πρόμαχοι τής πατρίδος, διά νά έχωσιν αι τάξεις αυτών τι τό ομοίομορφον. Ο ευφυής πιλοποιός κ. Λευκαδίτης έσχε τότε μίαν φαινήν ιδίαν και έφευρε τους κουκκους.

Ήσαν οι κουκκοι εκ μελκνος άστραχίν, κωνοειδείς τό σχήμα, με τήν κορυφήν δεδιχασμένην, όμοιοι προς εκείνους οὺς φέρουσι νῦν οι άγροφύλακες, φέροντες εις τό εμπροσθεν μέρος τό κυανόλευκον έθνόσημον.

Πάντες έσπευσαν νά προμηθευθώσι κουκκους. Οι πολίται πάσης τάξεως και πάσης ήλικίας προσήρχοντο εις τά έν ταις πλατείαις γυμνάσια με τους κουκκους των. Ένθυμοῦμαι άκόμη τήν άρεμάνιον φυσιογνωμίαν του κ. Ρόκκου Χοιδά πρωτοστατουόντος έν ταις σειραίς των εκγυμναζομένων πολιτών, όστις με τον κουκκον εις τήν κεφαλήν και με τήν γενειάδα του ήτο παρόμοιος προς τους άτρομήτους εκείνους Κιρκασιανούς άρχηγους του Κουκκάσου.

Ο κουκκος έγένετο τό πολεμικόν έμβλημα. Έκαστος έφιλοτιμείτο νά τον έπιδεικνύῃ. Και συνέβη τότε τό παράδοξον φαινόμενον νά θεαθώσι μυριάδες κουκκων εις τās όδους τής πρωτεύουσας έν μέσφ χειμών!

Πλὴν ο έλληνικός στρατός μετ' τριήμερον άδοξον έκτός των συνόρων άπουσίαν επέστρεψεν όπισω. Η άθμία κατέλαβε τās ψυχάς. Όπλα δεν έδόθησαν εις τους πολίτας και οι παραμεληθέντες προς στιγμὴν παντοειδείς χειμερινοί πιλοι άνέκτησαν βαθμηδόν τήν θέσιν των επί του εἰρηνικου κρανίου των πολιτών.

Οι κουκκοι περιήλθον τότε εις τήν έξουσίαν των έπαναστατών και ήρχισεν ή πολύδουκος ιστορία των πετωματικων. Εις τά καφενεία, εις τά ζυθοπωλεία, εις τās όδους, εις τās πλατείας πανταχοῦ έβλεπέ τις έπαναστάτας πεζους ή εποχουμένους, με τήν φουστανέλλαν, με τά τσαρούχια, με τό καλώς έφωδιασμένον σελλάχι περί τήν όσφυν και με τον άπαραίτητον κουκκον, άντικαταστήσαντά τό φέσιον. Πολλοί των αρτίφιλων τούτων, άνδρείας λίαν προβληματικῆς, θεώρουσαν άπαραίτητον νά έπιδείξωσι τήν εὔζωνον πολεμικήν αυτών αναβολήν και περιήρχοντο πᾶσαν τήν πόλιν από των Πατησίων μέχρι των στενωπών τής Πλάκας άποχαιρετίζοντες και άσπαζόμενοι έν συγκινήσει όσοῦς καθ' όδον συνήντων γνωστούς. Επειτα μετ' διήμερον παρέλασιν συνήθως άπέεδύοντο τήν πανοπλίαν, περιεβάλλοντο ταπεινά ιμάτια τής εργασίας και άνελάμβανεν έκαστος τās πεζάς εξεις του καθ' χειμερινοῦ βίου!

Και οι κουκκοι τί έγειναν; Άγνωσθ' άλλα προχθές εις θεώμην παρελάνοντας τους έφείδρους δεν ένθυμοῦμαι τίνος έπαρχίας, διεκρίνα μετὰζυ του πλήθους των φεσίων, των σκαδιών, των μανδηλιών και τινας των ιστορικων εκείνων κουκκων άχρους, μαδημένους, τίς είδε μετὰ ποίαν οδύσσειαν περιπεσόντας εις τήν κατοχήν των σημερινων των κυριών!

Ή θεα αυτών εζήγειρεν έν έμοι τās άνωτέρω άναμνήσεις.

Δεν τās έγραψα όμως διά νά τελέσω τό μνημόσυνον των κουκκων' όχι. Τας έγραψα διά νά συγκρίνω τās δύο εποχάς. Τά γεγονότα των τελευταίων έτων μᾶς έσωφρόνισαν. Η

ἔθνικῃ συνειδήσει σήμερον ἐγκράτης καὶ πεπειραμένη ἀποκρούει ὁμοφώνως τὰ ἀτακτὰ καὶ ἀσύντακτα κινήματα, ἀποκρούει τὰς στρατιωτικὰς ψευδεπιδείξεις, διότι θεωρεῖ πάντα ταῦτα ἀτελέσφορα καὶ ἐπιβλαβῆ.

Πᾶσα ἡ πεποιθήσις τοῦ ἔθνους συγκεντρῶται ἐπὶ τοῦ γενναίου ἡμῶν στρατοῦ καὶ εἰς τὰς τάξεις αὐτοῦ ἐξαποστέλλει πᾶσα ἐπαρχία μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ τέκνα τῆς.

Καλῶς ἐπραξεν ἡ εὐγενὴς νεότης τοῦ Πανεπιστημίου, καλῶς ἐπραξαν τὰ φιλοπάτριδα μέλη τῶν σωματείων προτιμήσαντα τὴν ἐθελουσίαν ἐν τῷ στρατῷ κατὰ τὰς ἀποστολὰς τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων διὰ τῆς δημιουργίας αὐτοδιοικήτων λόγων καὶ φαλάγγων. Καλῶς ἐπραξαν ἀποφυγόντες τοὺς στρατιωτικὸς περιπάτους, τὰ ἐπιδεικτικὰ γυμνάσια, τὰ ἐξωτερικὰ ἐμβλήματα, τοὺς κούκλους.

Υπάρχει παροιμία λέγουσα ὅτι ἕνας κούκλος δὲν κίχνει τὴν ἀνοιξίν. Τὸ 1878 μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἕνας κούκλος δὲν κίχνει τὸν πολεμιστὴν!

Ἡρώδης ὁ Ἄττιυθ

ΑΓ' ΟΛΑ

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐξαιρετικῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαράτητος καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ γνωστοῦ ἀγγλοπροσηλυτιστοῦ Σώμμερβιλ. Ὁ αἰδισιμώτατος ἱεραπόστολος ἀκούσας φαίνεται τὸσον λόγον γινόμενον περὶ συλλαλητηρίων καὶ ὑπαιθρίων ἀγορεύσεων καὶ διαδηλώσεων ἐνταῦθα ἐνόμισε φαίνεται ὅτι εὖρεν ἐπὶ τέλους τὸν καιρὸν του. Ἡ ἀφίξις αὐτοῦ ἐπέβαλεν εἰς μεγάλην ταραχὴν τὸν κ. Σιγάλαν, ὅστις ἐθεάθη ἀνησυχῶς περιπόλῳν κατὰ τὰ περὶ τοὺς Στύλους μέρη.

Αἱ παιδρότητες τοῦ ἐνθουσιασμοῦ:

Προχθὲς αἱ ἦχοι τῆς Νεαπόλεως ἀντελάλουν καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν φωνὴν παραπλανηθέντος ἐφέδρου, ὅστις μετὰ γενναίαν σπονδὴν ἐν οἰνοπωλείῳ ἐξέχυνε τὸν πατριωτικὸν πόθον του διὰ τῆς ἐπομένης κραυγῆς:

— Ζήτω καὶ τοῦ πόλεμου! . . .

Σηκνὴ ἱστορικὴ.

Ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου λωποδύτης ἀρπάζει τὸ χρηματοφυλάκιον διαβάτου. Παρατυχὼν ὁμῶς ἀστυνομικὸς κλητὴρ, — καὶ ἅς πιστεύσωσι δι' αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ ἀναγνώσται μᾶς τὸ ἀπίστευτον τῆ ἀληθείᾳ τοῦτο, — τὸν βλέπει ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου πεζοδρομίου καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν καταδιώκῃ. Καὶ ἐπὶ τινα μὲν καιρὸν ὁ πρῶτος ἐκέρδιζε δρόμον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ κλητὴρ ἤρχισε νὰ τὸν καταφθάσῃ καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν συλλάβῃ ὅτε ὁ κινδυνεύων βιομήχανος σιλλιαμβάνει αὐτὸς μεγαλοφυᾶ ἐμπνευσιν. Διαβαίνων πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ στρατολογικοῦ συμβουλίου, εἰσέρχεται καὶ ἐγγράφεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐφέδρων.

Ὁ κλητὴρ μένει ἀκόμη μὲ ἀνοιχτὸν στόμα!

Ὁ Ζωντόβολος τὸσον εἶνε ἐξηγριωμένος κατὰ τῶν Δυνάμεων διὰ τὴν ὀπισθόβουλον καὶ ἐπαμφοτερίζουσαν πρὸς ἡμᾶς πολιτικὴν των, ὥστε προχθὲς ἐπέβαλεν ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν, δι' ἧς ἐξαιτεῖται νὰ δια-

ταχθῇ ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς μὴ ψάλλεται πλέον τὴν τεσσαράκονστην ἐν τοῖς ναοῖς τὸ Κύριε τῶν Δυνάμεων.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ Ἄστυος εἰς τῶν συντακτῶν αὐτοῦ συναντᾶται μετὰ φίλου του.

— Αἱ! καὶ πότε ἔγαινε;

— Αὔριο.

— Καὶ πόσο τὸ φύλλο;

— 15 λεπτά.

— Καλὴ τιμὴ! ἀλλὰ θὰ σᾶς κόβῃ τὸ τραμβάκι!!

Νεόνυμφος κύριος παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ὅτι μόλις ἀπὸ τοῦ πέμπτου μινὸς τοῦ γάμου τῶν ἡ κυρία του δεικνύει διαθέσεις καὶ διαστάσεις νὰ τῷ δωρήσῃ ἀπροσδόκητον καὶ πρωιμότατον κληρονόμον. Τοῦτο τὸν ἐμβάλλει εἰς βαθείας σκέψεις καὶ ἀπεύδει εἰς ἰατρὸν τινα ὅπως τῷ ζητήσῃ πληροφορίας καὶ ἐξηγήσεις.

— Αἱ, τῷ λέγει ὁ ἀσκληπιάδης, δὲν εἶνε τίποτε! Αὐτὸ μόνον εἰς τὴν πρώτην γέννα συμβαίνει. . . .

Εἰδοποιοῦνται ἀπὸ τοῦδε οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς πρωτευούσης, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅτι ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσιν ἀνυπερβέτως τὴν συνδρομὴν των μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ τρίτου φύλλου.

Αἰτούμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὅσοι τυχὸν ἔλαβον βραδέως τὸ α'. φύλλον ἕνεκα ἀνωμαλίας ἐπελθούσης περὶ τὴν διανομὴν, διαβεβαιούμεν δὲ αὐτοὺς ὅτι ἡ τοιαύτη ἀταξία δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ εἰς τὸ ἐξῆς.

ΠΟΥ ΚΕΙΤΑΙ Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ;

Ποῦ κεῖται ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμιλία; ποῦ εἶναι τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας; ποῦ εἶναι τὰ σημεῖα ἐνθα πιθανῶς μέλλει ν' ἀγωνισθῇ ὁ ἑλληνικὸς στρατός; Ὅλα ταῦτα δύναται καθεὶς νὰ μάθῃ ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἀγοραζὼν τὸν νεωστὶ ἐκδοθέντα παρὰ τοῦ λιθογραφικοῦ Κόλμαν χάρτην τῆς Μακεδονίας σαφέστατον καὶ εὐωνότατον.

ΤΟ ΑΣΤΥ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Δὲν εἶνε γριφός, εἶναι ἀλήθεια. Τὸ ΑΣΤΥ ἡ ἡμετέρα ἐφημερίς συνιστᾷ Τὸ ΑΣΤΥ τὸ ὁμώνυμον αὐτῇ πιλοπωλεῖον τὸ νεωστὶ ἰδρυθὲν ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου ἀντικρῦ τοῦ καταστήματος τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς. Εἰς τὰς σημερινὰς στιγμὰς ὅτε προπάντων καθεὶς πρέπει νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ κεφάλει του εἶνε ἀναπόφευκτον ν' ἀναγινώσκῃ τὸ ΑΣΤΥ καὶ νὰ προμηθεύηται πῖλους ἀπὸ τὸ ΑΣΤΥ.

† Ἐκ τοῦ τυπογραφικοῦ τῶν Ἀδελφῶν Παρρῆ